

TRIBUNAL D'APEL·LACIÓ DE LA FEDERACIÓ CATALANA D'AUTOMOBILISME

EXPEDIENTS D'APEL·LACIÓ 1-2-3-4/08

Barcelona, 26 de novembre de 2009, es reuneix el Tribunal d'Apel·lació de la Federació Catalana d'Automobilisme, format pels següents membres: Sr. xxxxxxxxxxxx, que actua en qualitat de President, el Sr. xxxxxxxx com a vocal i el Sr. xxxxxxxxxxxx en qualitat de Secretari – Instructor.

Amb motiu de conèixer i resoldre el Recursos d'Apel·lació acumulats números 1-2-3-4/08 interposats pels senyors xxxxxxxx, xxxxxxxx, xxxxxxxxxxxx i xxxxxxxx, representats i assistits tots ells pel lletrat Sr. xxxxxxxxxxxx, contra les resolucions del Comitè de Competició i Disciplina de la FCA de data 19 de desembre de 2007 per la qual es va imposar als recurrents Sra. xxxxxxxx i Srs. xxxxxx i xxxxxxxxxxxx una sanció de privació de llicència federativa per termini d'un any i al Sr. xxxxxxxxxxxx una sanció en el mateix sentit però per un període de dos anys, que es va acordar deixar-se en suspens l'aplicació de les sancions, condicionades a que no incorressin en cap altra infracció disciplinària durant el mateix termini de duració de la sanció.

Havent estudiat l'expedient en el seu conjunt, i analitzades les manifestacions efectuades per la part recurrent, aquest Tribunal estableix els següents:

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER.- En data 19 de desembre de 2007 es van resoldre els expedients números 05-04-2007, 05-05-2007, 05-06-2007, mitjançant resolució del Comitè de Competició i Disciplina de la FCA, pels quals es va imposar als recurrents una sanció de privació de llicència federativa per termini d'un any excepte al senyor xxxxxx que va ésser establerta una sanció de dos anys, i que es va acordar deixar-se en suspens l'aplicació de la sanció, condicionada a que no incorressin en cap altra infracció disciplinària durant el mateix termini de duració de la sanció.

SEGON.- Notificades les resolucions, la Sra. xxxxxxxx i els Srs. xxxxxxxxx, xxxxxxxxxx i xxxxxxxxxx varen presentar els corresponents escrits d'Apel·lació dintre del termini establert pel Reglament de Règim Disciplinari, en el seu Article núm. 57.

TERCER.- En els seus escrits sucintament s'al·legava que si el Comitè de Competició i Disciplina hagués acceptat la pràctica de les proves proposades per la part recurrent, s'hagués demostrat que no hi havia hagut cap tipus de negligència en les seves funcions i que la decisió d'anul·lar el tram D-1 "Coll de Bracons" no es va deure a cap tipus de conducta negligent per la influència per part d'alguns dels participants de la prova, sino perquè el tram no era practicable i idoni per a la cursa, reconeixent tanmateix que el que corresponia era anul·lar el tram, i no neutralitzar, i que la confusió es va deure a un error mecanogràfic, fruit de la tensió del moment.

QUART.- Aquest Tribunal d'Apel·lació va convocar a les parts interessades per a la vista del recurs, que es va assenyalar pel dia 8 de setembre de 2009, a la qual varen venir els recurrents i el Sr. xxxxxxxx, en qualitat d'advocat dels apel·lants, ratificant-se tots ells en els seus escrits d'apel·lació, entenent que la resolució del Comitè de Disciplina crea indefensió perquè no s'ha valorat la seva prova i que igualment no es demostra en les seves decisions cap actitud dolosa per part del xxxxxx xxxxxx i xxxxxxxxx, i que per tant no hi havia hagut cap actitud mereixedora de sanció.

Havent-se substanciat aquest expedient pels tràmits reglamentaris, aquest Tribunal entén que són aplicables els següents:

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- Com a qüestió preliminar, i abans d'entrar al fons de l'assumpte, aquest Tribunal d'Apel·lació de la Federació Catalana de l'Automobilisme, passa a manifestar que te l'obligació d'acatar la Resolució del Tribunal Català de l'Esport, però no necessàriament te l'obligació de compartir els seus arguments.

En aquesta Resolució del TCE s'estima el Recurs plantejat en el seu dia per la senyora xxxxxxxxxx i els senyors xxxxxxxxx, xxxxxxxxxx i xxxxxxxxxx, deixant sense efecte les resolucions del Tribunal d'Apel·lació de la Federació Catalana d'Automobilisme de data 3 d' abril de 2008, i ordenant que aquest Tribunal dicti noves resolucions que admetin a tràmit els recursos interposats contra les resolucions del Comitè de Competició i Disciplina Esportiva, i procedeixi a tramitar el recursos conforme al procediment establert en el Articles 55 i següents del Reglament de Regim Disciplinari de la Federació Catalana d'Automobilisme, sense exigir cap tipus de caució per la tramitació del Recurs.

Llegida la Resolució del Tribunal Català de l'Esport, sorprèn n' obstant, que s'oblidi que la pròpia Llei Catalana de l' Esport diu en el seu Article 24 que "son les Federacions esportives les que exerceixen la potestat disciplinaria sobre els seus membres o afiliats en via federativa", és per aquesta raó que els Estatuts de la Federació Catalana d'Automobilisme ja estableixen aquesta potestat en els seus Articles 59 i 60, i disposa de un Reglament de Regim Disciplinari, (es a dir, el que es coneix com "una Llei Especial", que fa innecessari haver d'aplicar una "Llei general").

Diu també el Tribunal Català de l'Esport en la seva Resolució, potser sense mesurar l'abast de les paraules que utilitza, que la aplicació que ha fet el Tribunal d'Apel.lació del requisit que es troba en el Reglament de Regim Disciplinari de la Federació Catalana d'Automobilisme per interposar un Recurs, en el seu article 60 "no te cap justificació i entra dins dels límits de lo arbitrari, irracional i mancat de proporcionalitat...(??) , ja que posa barreres a l' exercici dels drets dels afectats i a la tutela efectiva dels seus drets per accedir als recursos legalment establerts...."

Sens dubte, entenem que la redacció de la Resolució del Tribunal Català de l'Esport és poc afortunada en la utilització dels adjectius, ja que el Tribunal d'Apel.lació de la Federació Catalana d'Automobilisme no ha inventat res en les seves resolucions, sinó que en elles va fer aplicació de la normativa vigent i pròpia.

En canvi la resolució del Tribunal Català de l'Esport ha d'ésser interpretada des de l'extralimitació d'un Jutjador que fa de legislador i diu ,contra el que estableix una llei especial vigent i d'aplicació dins l'àmbit de la Federació Catalana d'Automobilisme que exigeix una caució per recórrer entra dins dels límits de lo arbitrari, irracional i mancat de proporcionalitat.

Sens dubte aquest excés verbal que consta en la resolució del Tribunal Català de l'Esport creiem que no serà mantingut, doncs ningú espera llegir del Tribunal Català de l'Esport judicis d'arbitrarietat i/o irracionalitat dels jutges civils, penals, contenciosos i/o socials, quan rebutgin recursos per no aportar, simultàniament, el recurrent la deguda caució, que exigeix la Llei Orgànica 1/2009 de 3 de novembre, llei complementària a la Llei de Reforma de Legislacion Procesal per a la implantació de la nova Oficina Judicial i que modifica la LOPJ 6/1985 de 1 de juliol, que com hem dit instaura com a requisit per admetre qualsevol tipus de recurs la prèvia constitució d' un dipòsit, de mateix mode que els que demanava la Federació Catalana d'Automobilisme, essent restituit al recurrent en cas d'estimar-se el recurs, i això en cap cas ningú ho qualificarà de multa o sanció encoberta a qui entauli un recurs que després li sigui desestimat.

SEGON.- Entrant al fons de l'assumpte, aquest Tribunal entèn, a l'igual que ho fa la part recurrent, que són dos els termes cabdals per la resolució d'aquest expedient, quins són la pràctica de la prova amb la suposada indefensió al.llegada per la contrària per no haver-la practicat, i l'actitud negligent o dolosa tant de la xxxxxxxx com dels xxxxxxxx a l'hora d'anul.lar el tram D-1 del ressenyat Rallye xxxxxxxx. Aquest Tribunal entèn com a qüestió menor el fet d'anul.lar o neutralitzar, doncs el fet susceptible d'infracció no és aquest, sino en tot cas, la seva actitud i la seva decisió contrària als bons usos de la pràctica automobilística, així com a l'ordenament jurídic aplicable.

Entrant doncs, a raonar la posició d'aquest Tribunal, i en quant a la prova, en primer lloc hem d'argumentar que no és del tot correcte l'al.llegació de la representació de la part apel.lant en quant a la prova que no li ha sigut acceptada en el seu dia pel Comitè de Disciplina, doncs d'una simple lectura del seu escrit sense data, però entrat a la seu de la FCA el dia 30 de novembre de 2007, la prova que allí va demanar ja consta en l'expedient, quins són les testificals del Sr. xxxxxxx (pilot del cotxe 0) i el Sr. xxxxxxxx (Observador de la FCA), tenint també entre d'altres proves l'escrit de data 27 de juny de 2007, remès pel senyor xxxxxxxx, cap del Tram D-1, on es va originar l'actuació que s'està debatint.

La part recurrent insisteix en el curs dels seus escrits en presentar la seva prova, amb la intenció de fer canviar la opinió primer del Comitè de Competició i Disciplina i després d'aquest Tribunal. El que entén aquest Tribunal és que no pot argumentar la part apel·lant de forma tan categòrica que s'ha produït indefensió de l'Art. 24 de la nostra Carta Magna al no acceptar-se part de la prova proposada, doncs com bé ha de conèixer, aquest dret fonamental que opera en qualsevol tipus de procediment en el qual els ciutadans es vegin involucrats, no comprèn en cap cas a una activitat provatòria il·limitada en virtut de les quals les parts esitguin facultades per a exigir qualssevol proves que tingui a bé de proposar, sinó que únicament atribueix al Dret a la recepció i pràctica d'aquelles que siguin pertinents, entenen sempre la pertinència entre els fets provats i el "thema decidendi" (així ho recull entre d'altres la SSTC 168/1991, de 19 de juliol; 211/1991, d'11 de novembre; 233/1992, de 14 de desembre; 351/1993, de 29 de novembre; 131/1995, d'11 de setembre; 1/1996, de 15 de gener; 116/1997, de 23 de juny; 190/1997, de 10 de novembre; 198/1997, de 24 de novembre; 205/1998, de 26 d'octubre; 232/1998, d'1 de desembre; 96/2000, de 10 d'abril i STC 26/2000, de 31 de gener, entre d'altres).

A més, és necessari que aquesta falta d'activitat provatòria es tradueixi en una efectiva indefensió, és a dir que sigui decisiva en termes de defensa, però entén aquest Tribunal que en aquest cas no és així, doncs tota la prova no admesa no desvirtuaria en cap cas els fets que han sigut provats amb la documentació que ja obra a l'expedient i que aquesta prova no acceptada el que faria únicament és redundar una i altra vegada en uns fets que ja va acceptar en el seu dia el Comitè de Disciplina, tornant a reiterar la posició que tenen la majoria de Tribunals que aquest Dret no comporta per si mateix un hipotètic dret a una activitat provatòria il·limitada, com així sembla pretendre els recurrents.

Tanmateix i no s'ha de deixar de dir que la part recurrent en la vista celebrada el passat dia 8 de setembre de 2009 davant aquest Tribunal d'Apel·lació hagués pogut invocar i al·legar la prova demanada en primera instància i no ho va realitzar.

Per tant, i tal i com cita la Sentència 349/09 de l'Audiència Provincial de Madrid (Secc. 24ª) de data 2 d'abril de 2009 "*La indefensión que proscribe el artículo 24 de la Constitución Española, no nace de la sola y simple infracción por los órganos judiciales de las reglas procesales, pues el quebrantamiento de esa legalidad no provoca en todos los casos, la eliminación o disminución sustancial de los Derechos que correspondan a las partes en razón a su posición propia en el procedimiento, no pudiendo mantener una alegación constitucional de indefensión quien, con su propio comportamiento omisivo o falta de la necesaria diligencia, es el causante de la limitación de los medios de defensa en que se haya podido incurrir*". En aquest mateix sentit s'inclina el Tribunal Suprem (Sala de lo Contencioso) en el Recurs nº 6417/02 de data 14 de març de 2007 i el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en la Sentència nº 698/06 de data 27 de setembre de 2006, entre d'altres.

Cenyint-nos als fets casuals, fem nostres les al·legacions realitzades pel Comitè de Disciplina de la FCA, doncs en cap moment s'ha dubtat del fet que en el tram anterior al que es va anul·lar indogudament hagués plogut en quantitat, fet que va ocasionar accidents a uns quants participants, però el que també és innegable és que el vehicle 0 va donar el vist-i-plau a córrer al tram D-1, i malgrat això, i a un cúmul de despropòsits ocorreguts (tals com la ràdio ocupada, la pressió de part dels participants de deixar la cursa, etc....) es va optar per la decisió més fàcil, quina era anul·lar el tram, essent aquesta actitud envers la resta de participants i comissaris i membres col·laboradors en la cursa la que fa que aquest fet sigui objecte d'infracció.

En conclusió, que aquest Tribunal no estima la seva pretensió d'indefensió per no haver acceptat prova proposada, doncs part d'aquesta d'ofici ja ha sigut recepcionada, i l'altra part, com podens

ser les dades metereològiques les donem per pressuposades i pel que fa a la resta de testificals, entenem que són innecessàries i superflues, amb l'agreujant que en la vista celebrada en aquesta instància en cap moment es va voler proposar la seva pràctica, com així hagués pogut realitzar-se i no es va fer.

TERCER.- Pel que fa a la valoració de l'actitud com a dolosa i negligent de la part recurrent, abans de tot hem de saber que s'enten per actitud dolosa i negligent. S'enten per negligència com a "*Descuido en el actuar. Omisión consciente, descuido por impericia o dejar de cumplir un acto que el deber funcional exige.*". Així mateix, el terme dolo implica dos elements, un de cognoscitiu i un de volitiu. Aquest Tribunal es posiciona envers a que ha existit una actitud negligent per part dels recurrents envers la seva actuació d'anul.lació del tram D-1 sense fer cap esment a l'actitud dolosa, doncs tot i que podria semblar que el fet de no atendre a les indicacions dels oficials que asseguraven que el tram era perfectament apte per a la cursa podria ser constitutiu de dol, entenem que en aquell moment no existia l'element volitiu de causar un perjudici en la cursa.

Això sí, hem d'incidir que la seva actitud ha sigut una impericia del tot impròpia pels càrrecs i les funcions innates que els hi pertoquen, doncs el deure de tots ells hagués sigut que es prosseguís amb la celebració del tram incorrectament anul.lat, doncs tot i que en el tram anterior havia plogut abundantment i havien hagut accidents, tampoc és menys cert que diverses fonts, entre els que destaquen els cotxes 000, 00 i 0 que supervisen el tram, així com el cap de tram i altres oficials, varen donar llum verda a que es pugués córrer, i no obstant això, i pel fet, que no entrem a valorar, de si van haver o no certes pressions d'un grup de pilots amb l'estat d'ambient tens que això comporta, es va procedir a anul.lar el tram sense contrastar les opinions de les persones que es trobaven allà, incorrent així en un incompliment flagrant de les seves funcions i un descuit en la seva actuació, que dóna lloc per tant a una conducta negligent que està tipificada com infracció i que es motiu de sanció.

QUART.- En conclusió dels raonaments anteriors, aquest Tribunal creu que amb les proves que consten en l'expedient, que són suficients i prou motivades, sense necessitat de cap altre proposada per la recurrent, queda provada la negligència per part de xxxxxxxxxx i dels xxxxxxxx envers a la incorrecta anul.lació del tram D-1 (Coll de Bracons), del Rallye xxxxxx, celebrat el dia 9 de juny de 2007, ratificant la sanció imposada pel Comitè de Disciplina en resolucions de dates 19 de desembre de 2007.

No obstant això, aquest Tribunal té l'opinió i entén, en aplicació de l'Art. 67 del Reglament Disciplinari de la FCA que la sanció establerta pel Comitè de Disciplina en la seva resolució de data 19 de desembre de 2007 no té doble efecte suspensiu i devolutiu, sino que la interposició del recurs dintre de la potestat que li atorga el ressenyat article a aquest Tribunal, no suspèn la sanció imposada, sanció que tot sigui dit quedava suspesa, supeditada a que no incorressin els recurrents en la mateixa sanció durant els terminis establerts pel Comitè. Per tant, ratificant la sanció aquest Tribunal, i no havent comès des d'aleshores cap infracció com les tipificades, les sancions imposades a la Sra. xxxxxxxxxx i als Srs. xxxxxxxxxx i xxxxxxx ja estan complertes i pel que fa al senyor xxxxxxx, aquesta quedarà complerta el proper dia 26 de març de 2010, donant-se de baixa les sancions dels arxius corresponents, i amb la conseqüent eliminació d'antecedents a tots els efectes

CINQUÈ.- Tenint present la normativa aplicable i no havent estat apreciades circumstàncies que manifesten la mala fe o temeritat de la part apel.lant al presentar els recursos d'apel.lació, el

Tribunal no efectua especial pronunciament sobre les despeses causades durant la tramitació de l'expedient.

En la seva virtut i en l'adequat ús de la seva competència i les seves facultats, aquest Tribunal d'Apel·lació de la Federació Catalana d'Automobilisme ha adoptat la següent:

RESOLUCIÓ

PRIMER.- CONFIRMAR LES RESOLUCIONS PRESES PEL COMITÈ DE COMPETICIÓ I DISCIPLINA AMB DATA 19 DE DESEMBRE DE 2007, CONSISTENTS EN LA PRIVACIÓ DE LLICÈNCIA FEDERATIVA PEL TERMINI D'UN ANY AL LA SENYORA xxxxxxxx I ALS SENYORS xxxxxxxxxxxx I xxxxxxxx I PEL TERMINI DE DOS ANYS AL SENYOR xxxxxxxxxxxx, AMB L'ACORD DE DEIXAR LES SANCIONS EN SUSPENS, AMB LA CONDICIÓ DE NO INCÒRRER EN CAP ALTRA INFRACCIÓ DISCIPLINÀRIA EN EL MATEIX TERMINI DE DURACIÓ DE LA SANCIÓ.

SEGON.- AQUEST TRIBUNAL ENTEN QUE AL NO TENIR EFECTES SUSPENSIVS LA PRESENTACIÓ DEL RÈCURS D'APEL·LACIÓ, PER NO HAVER-SE DECRETAT MESURES EN AQUEST SENTIT, I NO HAVENT-SE REALITZAT CAP ALTRA INFRACCIÓ DELS RECURRENTS ACORDA, S'ENTEN COMPLERTA LA SANCIÓ EN QUANT A LA SENYORA xxxxxxxx I ELS SENYORS xxxxxxxx I xxxxxxxx, QUEDANT VIGENT LA DEL SR. xxxxxxxxxxxx, QUE QUEDARÀ COMPLERTA EL PROPER DIA 26 DE MARÇ DE 2010, DONANT-SE LES SANCIONS DE BAIXA EN ELS ARXIVS CORRESPONENTS I AMB LA CONSEQÜENT ELIMINACIÓ D'ANTECEDENTS A TOTS ELS EFECTES.

TERCER.- NO ES FA EXPRESSA IMPOSICIÓ EN LES DESPESES ORIGINADES EN EL TRANSCURS DEL PROCEDIMENT.

President Tribunal d'Apel·lació FCA

Barcelona, a 26 de novembre de 2009.

Les resolucions dictades pels Comitès d'Apel·lació de les Federacions Esportives Catalanes, en l'àmbit de llur competència revisora en matèria electoral, disciplinària esportiva i competitiva, es poden recórrer davant el Tribunal Català de l'Esport en el termini de 10 dies hàbils següents a la notificació de l'acord objecte de recurs (art. 138 del Decret Legislatiu 1/2000, de 31 de juliol, pel qual s'aprova el text únic de la Llei de l'Esport de Catalunya).

S'ha de tenir present que les decisions adoptades pel Tribunal d'Apel·lació de la Federació Catalana d'Automobilisme que comportin, entre d'altres, unes conseqüències econòmiques, seran d'execució independent a la pretensió principal, comportant el seu impagament les conseqüències previstes en el Codi Esportiu Internacional i normativa concordant.